Οι μαθητές/τριες του Γ1 επιλέγουν από τα ποιήματα του σχολικού βιβλίου που γνωρίσαμε τη φετινή χρονιά τους στίχους που τους άρεσαν πιο πολύ:

Το γιοφύρι της Άρτας

δεν εκελάηδε σαν πουλί, μηδέ σα χελιδόνι,
παρά εκελάηδε κι έλεγε, ανθρωπινή λαλίτσα:

«Γοργά ντύσου, γοργά άλλαξε, γοργά να πας το γιόμα,
γοργά να πας και να διαβείς της Άρτας το γιοφύρι».

«Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι,
κι αν πέφτουν τ' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες,
τι έχω αδερφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει».

Ρήγα Βελενστινλής
Θούριος

Ως πότε, παλληκάρια, να ζούμεν στα στενά,
μονάχοι, σαν λιοντάρια, στες ράχες, στα βουνά;
Σπηλιές να κατοικούμεν, να βλέπωμεν κλαδιά,
να φεύγωμ' απ' τον κόσμον, για την πικρή σκλαβιά;
Να χάνωμεν αδέλφια, Πατρίδα και γονείς,
τους φίλους, τα παιδιά μας κι όλους τους συγγενείς;
Καλλιό 'ναι μίας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνοι σκλαβιά και φυλακή!

Τι σ' ωφελεί αν ζήσης και είσαι στη σκλαβιά;

Διονύσιος Σολωμός
Ελεύθεροι πολιορκημένοι

Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει•
λαλεί πουλί, παίρνει σπυρί, κι η μάνα το ζηλεύει.
Τα μάτια η πείνα εμαύρισε• στα μάτια η μάνα μνέει•
στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παράμερα και κλαίει:
«Έρμο τουφέκι σκοτεινό, τι σ' έχω 'γώ στο χέρι;
οπού συ μου 'γινες βαρύ κι ο Αγαρηνός το ξέρει».

Ο Απρίλης με τον Έρωτα χορεύουν και γελούνε,
κι όσ' άνθια βγαίνουν και καρποί τόσ' άρματα σε κλειούνε.

«Όποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει».

Κ.Π. Καβάφης
Όσο μπορείς

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Στα 200 π.Χ.

Είναι κι αυτή μια στάσις. Νιώθεται.

Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

Κ. Καρυωτάκης

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα

Έχω κάτι σπασμένα φτερά.
Δεν ξέρω καν γιατί μας ήρθε
το καλοκαίρι αυτό.
Για ποιαν ανέλπιστη χαρά,
για ποιες αγάπες,
για ποιο ταξίδι ονειρευτό.

Μαρία Πολυδούρη
Γιατί μ' αγάπησες

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν.

Γιώ ργος Σεφέρης
Με τον τρόπο του Γ.Σ.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει.

μια σαΐτα τιναγμένη ξαφνικά
από τα πέρατα μιας νιότης βασιλεμένης.

Το καράβι που ταξιδεύει το λένε ΑΓ ΩΝΙΑ 937.

Οδυσσέας Ελύτης
Άξιον εστί

και πολλά τα τζιτζίκια
που να μην τα νιώθεις
όπως δε νιώθεις το σφυγμό στο χέρι σου

Γιάννης Ρίτσος
Ρωμιοσύνη

Κάθε που βραδιάζει με το θυμάρι τσουρουφλισμένο στον κόρφο της πέτρας
είναι μια σταγόνα νερού που σκάβει από παλιά τη σιωπή ως το μεδούλι
είναι μια καμπάνα κρεμασμένη στο γερο-πλάτανο
που φωνάζει τα χρόνια.

Στο δρόμο κλαίει ένα παιδί και του αποκρίνεται απ' τον κάμπο
η προβατίνα που 'χει χάσει τα παιδιά της.

Νίκος Καββαδίας
Kuro Siwo
Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο
δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια.
Είναι παράξενα της Ίντιας τα φανάρια
και δεν τα βλέπεις, καθώς λένε, με το πρώτο.

Μίλτος Σαχτούρης
Τα δώ ρα
Σήμερα φόρεσα ένα
ζεστό κόκκινο αίμα
σήμερα οι άνθρωποι μ' αγαπούν

είναι όλοι τους δακρυσμένοι
όμως κανείς δεν τρομάζει

Δυο άνθρωποι ψιθυρίζουν
τι κάνει την καρδιά μας καρφώνει;
ναι την καρδιά μας καρφώνει
ώστε λοιπόν είναι ποιητής

Μανόλης Αναγνωστάκης
Στο παιδί μου

Του δείχνω με το χέρι τους κακούς, του μαθαίνω
Ονόματα σαν προσευχές, του τραγουδώ τους νεκρούς μας.

Α, φτάνει πια! Πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά.

Κική Δημουλά
Τα πάθη της βροχής

Κι όλη τη νύχτα ακούω και διαβάζω τη βροχή,
σίγμα πλάι σε γιώτα, γιώτα κοντά στο σίγμα,
κρυστάλλινα ψηφία που τσουγκρίζουν
και μουρμουρίζουν ένα εσύ, εσύ, εσύ.

Την ευθύνη φέρει ο καθηγητής Γιάννης Παπαθανασίου

Το γιοφύρι της Άρτας

δεν εκελάηδε σαν πουλί, μηδέ σα χελιδόνι,

παρά εκελάηδε κι έλεγε, ανθρωπινή λαλίτσα:

«Γοργά ντύσου, γοργά άλλαξε, γοργά να πας το γιόμα,

γοργά να πας και να διαβείς της Άρτας το γιοφύρι».

«Αν τρέμουν τ' άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι,

κι αν πέφτουν τ' άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες,

τι έχω αδερφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει».

Ρήγα Βελενστινλής

Θούριος

Ως πότε, παλληκάρια, να ζούμεν στα στενά,

μονάχοι, σαν λιοντάρια, στες ράχες, στα βουνά;

Σπηλιές να κατοικούμεν, να βλέπωμεν κλαδιά,

να φεύγωμ' απ' τον κόσμον, για την πικρή σκλαβιά;

Να χάνωμεν αδέλφια, Πατρίδα και γονείς,

τους φίλους, τα παιδιά μας κι όλους τους συγγενείς;

Καλλιό 'ναι μίας ώρας ελεύθερη ζωή,

παρά σαράντα χρόνοι σκλαβιά και φυλακή!

Τι σ' ωφελεί αν ζήσης και είσαι στη σκλαβιά;

Διονύσιος Σολωμός

Ελεύθεροι πολιορκημένοι

Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει·

λαλεί πουλί, παίρνει σπυρί, κι η μάνα το ζηλεύει.

Τα μάτια η πείνα εμαύρισε· στα μάτια η μάνα μνέει·

στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παράμερα και κλαίει:

«Έρμο τουφέκι σκοτεινό, τι σ' έχω 'γώ στο χέρι;

οπού συ μου 'γινες βαρύ κι ο Αγαρηνός το ξέρει».

Ο Απρίλης με τον Έρωτα χορεύουν και γελούνε,

κι όσ' άνθια βγαίνουν και καρποί τόσ' άρματα σε κλειούνε.

«Όποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει».

Κ.Π. Καβάφης

Όσο μπορείς

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,

τούτο προσπάθησε τουλάχιστον

όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις

μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,

μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Στα 200 π.Χ.

Είναι κι αυτή μια στάσις. Νιώθεται.

Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα!

Κ. Καρυωτάκης

Σαν δέσμη από τριαντάφυλλα

Έχω κάτι σπασμένα φτερά.

Δεν ξέρω καν γιατί μας ήρθε

το καλοκαίρι αυτό.

Για ποιαν ανέλπιστη χαρά,

για ποιες αγάπες,

για ποιο ταξίδι ονειρευτό.

Μαρία Πολυδούρη

Γιατί μ' αγάπησες

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες

στα περασμένα χρόνια.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν

με την ψυχή στο βλέμμα,

περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο

της ύπαρξής μου στέμμα,

μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν.

Γιώ ργος Σεφέρης

Με τον τρόπο του Γ.Σ.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει.

μια σαΐτα τιναγμένη ξαφνικά

από τα πέρατα μιας νιότης βασιλεμένης.

Το καράβι που ταξιδεύει το λένε ΑΓ ΩΝΙΑ 937.

Οδυσσέας Ελύτης

Άξιον εστί

και πολλά τα τζιτζίκια

που να μην τα νιώθεις

όπως δε νιώθεις το σφυγμό στο χέρι σου

Γιάννης Ρίτσος

Ρωμιοσύνη

Κάθε που βραδιάζει με το θυμάρι τσουρουφλισμένο στον κόρφο της πέτρας

είναι μια σταγόνα νερού που σκάβει από παλιά τη σιωπή ως το μεδούλι

είναι μια καμπάνα κρεμασμένη στο γερο-πλάτανο

που φωνάζει τα χρόνια.

Στο δρόμο κλαίει ένα παιδί και του αποκρίνεται απ' τον κάμπο

η προβατίνα που 'χει χάσει τα παιδιά της.

Νίκος Καββαδίας

Kuro Siwo

Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο

δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια.

Είναι παράξενα της Ἰντιας τα φανάρια

και δεν τα βλέπεις, καθώς λένε, με το πρώτο.

Μίλτος Σαχτούρης

Τα δώ ρα

Σήμερα φόρεσα ένα

ζεστό κόκκινο αίμα

σήμερα οι άνθρωποι μ' αγαπούν

είναι όλοι τους δακρυσμένοι

όμως κανείς δεν τρομάζει

Δυο άνθρωποι ψιθυρίζουν

τι κάνει την καρδιά μας καρφώνει;

ναι την καρδιά μας καρφώνει

ώστε λοιπόν είναι ποιητής

Μανόλης Αναγνωστάκης

Στο παιδί μου

Του δείχνω με το χέρι τους κακούς, του μαθαίνω

Ονόματα σαν προσευχές, του τραγουδώ τους νεκρούς μας.

Α, φτάνει πια! Πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά.

Κική Δημουλά

Τα πάθη της βροχής

Κι όλη τη νύχτα ακούω και διαβάζω τη βροχή,

σίγμα πλάι σε γιώτα, γιώτα κοντά στο σίγμα,

κρυστάλλινα ψηφία που τσουγκρίζουν

και μουρμουρίζουν ένα εσύ, εσύ, εσύ.